

[Ole Bjørn Kraft.]

andre ikke har, at være rede til at dele med de andre. Jeg tror ikke, den er fremsprunget af en dyberegående ændring, hvor ønskelig den end kan være, og i hvor høj grad vi end må arbejde for den, men den er fremkommet under erkendelsen af, af vi lever under komplet nye vilkår.

Dette forslag til beslutning er et udtryk herfor, er et led i dette, thi hvad er det, det indeholder? Det indeholder et forslag om, at de lande, der selv har kernebrændsel og dermed et enestående fortrin fremfor de lande, der ikke har det, alligevel skal være rede til at give denne fordel til de svagere stillede lande, dele med dem. Det er for mig et vidnesbyrd om en voksende forståelse af nødvendigheden af solidaritet mellem alle verdens folk og stater, men det er naturligvis ikke uden tøven, de går ind derpå. Det har været meget tydeligt i De Forenede Stater i Amerika, hvor man snart i 4 år har diskuteret, hvorvidt man skulle stille sit kernebrændsel til rådighed for denne organisation; men vi holder for så vidt dette møde på et tidspunkt, da der virkelig er et stort håb, idet De Forenede Staters senat forleden med 67 stemmer mod 19 har vedtaget at gå ind i organisationen, således at den langvarige diskussion her er endt. Det er klart, at der altid under en sådan ny verdensudvikling vil være meget store brydninger til stede, men jeg tror, vi har lov til at se med en vis optimisme — jeg understreger en vis optimisme — på det, som nu sker.

For os er det let at tiltræde, da fordelene er så ubetinget på vor side. På den anden side skal vi ikke overdrive betydningen af det, heller ikke for vort eget vedkommende. Jeg tillægger i rent praktisk henseende de aftaler, vi har fået dels med De Forenede Stater, dels med England, altså de bilaterale aftaler, der er baggrunden for udviklingen her i landet af atomenergiens udnyttelse til fredelige formål, betydelig større praktisk værdi, men det er dog et udtryk for den samme ånd. Der er i virkeligheden intet, der behøver at tvinge f. eks. England til at dele sine videnskabelige erfaringer med os, men det gør England; der er i færd med at trænge et nyt synspunkt igennem. Nu har vi netop fået meddelelsen om, at England vil stille sin mest moderne reaktor, Pluto-reaktoren, til rådighed for Danmark. I dette

ligger et overordentligt fremskridt set fra vort synspunkt. Der er også det samarbejde, som man kan regne med vil udvikle sig med den europæiske organisation, Euratom; det kan måske få meget større betydning end denne organisation, men tilsammen danner den internationale organisation, de bilaterale aftaler og det europæiske samarbejde en mosaik i et nyt mønster, som der er god grund til at understøtte i praksis og derved, at man bestræber sig for at skabe den rette åndelige baggrund derfor.

Jeg er glad for, at dette forslag vil blive henvist til behandling i det allerede nedsatte udvalg om atomenergikommissionens beretning. Jeg tror, der foreligger forskellige problemer, bl. a. spørgsmålet, om vi måske kunne få lov til i denne forbindelse at drøfte faren ved nedfaldet og faren ved radioaktiviteten i det hele taget. Der er megen diskussion om dette nedfald. Jeg har for nylig set, at nye undersøgelser har ført enkelte videnskabsmænd til det for os ubehagelige resultat, at medens man hidtil har troet, at nedfaldet, om jeg så må sige, fordelte sig jævnt over hele jorden, idet det cirkler rundt omkring og kunne ventes at falde alle steder, er der en voksende frygt for, at særlig udsat er den nordlige hemisfære, således at vi, der befinder os dér, skulle være mere udsat for dette nedfald end andre. Om det er rigtigt, ved jeg ikke, men det ville være interessant måske at veksle bemærkninger med den ansvarlige minister om, hvorledes vore kontrolforanstaltninger er på dette område.

Lannung: På mit partis vegne tiltræder jeg gerne, at folketinget meddeler samtykke til ratifikation af statutten for atomenergiorganisationen. Den er resultatet af indgående forhandlinger i flere etaper og er nu langt mindre stormagts- og produktionslandsbetonet og giver de mindre forbrugerlande langt bedre retsstilling, end der på visse mere kritiske tidspunkter var udsigt til under sagens gang specielt i De Forenede Nationer. Forbrugerlandenes repræsentanter har her heldigvis været vågne, således at der ikke, som det heller aldrig har været præsident Eisenhowers tanke, er blevet tale om noget i retning af monopolisering, kartel eller lignende. Vi er, i overensstemmelse med bemærkningerne til forslaget og den skriftlige fremsættelse, fuldt enige i